

Ἐάν οἱ πολιτικῖσκοι δὲν ἔχωσι διορατικότητα εἰς τὰ διπλωματικά, ἔχουσιν ὅμως ὀξύνοιάν τινα περὶ τὴν νεογρικυλικὴν ψυχολογίαν. Οὕτως ὄργανά τινα τοῦ ὑπουργικοῦ τύπου ἀκριδέστατα παριστῶσι τὸν ἡγέτην τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὡς ἐπωφελομένον ἐκ τῶν δυσχερειῶν τῆς Πολιτείας, ἵνα ἀνκρηχθῆσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν, καὶ τοὺς κατόπιν ἐορτῆς ἄγαν φιλοπολέμους ὡς φωνασκοῦντας ἤδη ὑπὲρ τοῦ πολέμου σωστά διότι ἡ ἀντιπολίτευσις κατώρθωσε νὰ τοὺς πείτη, ὅτι τὸν ἀπεφύγαμεν.

Finis Poloniae! ἤτοι Finis Graeciae! Λοιπόν, φίλε ἀνταποκριτὰ τῆς Ὀρας; Ἀληθέςτατον! Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνγκαιὴ ἡ βυζαντινὴ δικαιοσύνη τοῦ κ. Κουμουνοῦρου διὰ νὰ ἐννοήσητε τὴν κατὰ τὴν ταύτην ἀλήθειαν. Δυστυχῶς ὅμως τὸ Finis Graeciae δὲν λέγει ἤδη ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς Ὀρας, ἢ ἀκριδέστερον εἰπεῖν ὁ ἡγέτης, ὡς ὁ πατριώτης Κοσσιούσκος τὸ Finis Poloniae ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἀλλὰ μουντζουρόνων χαρτί!

Κατὰ τὴν διαλεκτικὴν ὁ ἡγέτης εἶναι τέλειος ῥωμῆος. Ταύτην μόνην τὴν σκέψιν γεννᾷ τὸ ἐν τῇ Ὀρα τῆς 7 Ἀπριλίου ἐλεεινὸν διαλεκτικὸν γύμνασμα, δι' οὗ διὰ φράσεων τινῶν σταχυολογηθεισῶν ἐν ἐπιστολῇ ξένου ἀνταποκριτοῦ ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τὰ τελευταίως γενόμενα εἶναι συμπαίγνια, ὡς λέγει, μεταξὺ τῶν Δυνάμεων, τῆς Πύλης καὶ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως. Ἀλλ' ὤμεν δίκαιοι. Εἶναι τὸσον μωρὸν τὸ γύμνασμα, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἔργον τοῦ ἡγέτου, ἀλλὰ τινος τῶν πολιτικῶν φίλων του, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔλαβον πρὸ αὐτοῦ τὸ θάρρος ν' ἀνκμιγνύωνται εἰς ἀλλότρια τοῦ προορισμοῦ των, ἀντὶ νὰ κατὰ γίνωνται εἰς βιοποριστικὸν τι ἔργον, ὡς ἤθελον πράξει ἐν καινῶν καλῶς ἐρρυθμισμένῃ.

Οἱ ἡγέται ἀπεφάσισαν νὰ δαπανήσῃ τὸ ἔθνος 200 ἑκατομμύρια, νὰ ζημιωθῇ ἐκ τῆς ἀπολεσθείσης ἐργασίας του ἄλλα 200, διὰ νὰ λάβῃ τὴν Ἠπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν τὸν νομιζόμενον ἐλευθερὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὡς δουλοπάροικον. Τί δ' ἀντὶ τῶν θυσιῶν τούτων κατώρθωσαν; Ἐμάζυσαν ἀνθρώπους ὡς ποιμνία, τοὺς ἐγύμνασαν εἰς τὸ ἐν δυνά, οὐδὲν δέ, ἀπολύτως οὐδὲν σπουδαῖον ὄργανισμὸν ἔδωσαν εἰς τὸν συρφετὸν τοῦτον τῶν ἀνθρώπων, οὗς ὠνόμασαν στρατόν. Περὶ νικητικοῦ δὲ τί ἀξίον λόγου ἐγένετο; Οὐδέν. Τούτων δὲ γενομένων, ἐδέχθημεν

ἤδη τὰ Θεσσαλικά χωράφια εὐγνωμόνως. Ἀλλ' ἦσαν ταῦτα ἀντάξια τούτων χρηματικῶν θυσιῶν; Ἐάν τὰ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλέως δαπανηθέντα εἰς τὸν στρατόν, ἐδαπανήωτο ὑπὲρ τῆς ἀκαπτύξεως τοῦ τόπου, ἤθελεν ἡ Ἑλλὰς ἔχει σήμερον πλείους Ἠπειρούς καὶ Θεσσαλίους χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὀρίων τας.

Πολὺ φοβούμεθα μήπως οἱ πολιτικῖσκοι μας εὐρεθῶσι ποιήσαντες προόδους ἱκανὰς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν μᾶς ἠνάγκασαν εἰς ὑπογραφὴν πρωτοκόλλου. Τί περιέργον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των νὰ εὐρέθῃ καὶ ἡ μίξις βελτίως ἢ κατωτέρως τῆς ὑπογραφῆς γελοίας εἰρήνης; τί παράδοξον ἂν ἔφερν τὸν τόπον εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπογραφῆς πλέον γελοίου ἀφοπλισμοῦ; Ἀφοῦ τὸσον τυχοδιωκτικὴν πολιτικὴν διεξάγουσι, τί παράδοξον ἂν ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῆς Εὐρώπης τὸ ἀστυνομικὸν πλεόν μέτρον τοῦτο, ἀπαρλλάκτως ὅπως εἰς πόλιν μεστὴν κακούργων καὶ πονηρῶν ἀπαγορεύεται σωφρόνως ἡ ὀπλοφορὴ πρὸς πρόληψιν δεινῶν; Καὶ ἐννοεῖτε βελτίως πόση εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς ποιότητος μεταξὺ τοῦ ἀπαγομένου εἰς τὴν ἀστυνομίαν διὰ πράξεις διατάξεως ἀστυνομικῆς, ἐπειδὴ εὖρον ἐπ' αὐτοῦ κρυμμένον σουγιάρ τινα, καὶ μεταξὺ τοῦ συλλαμβανομένου τοῦλάχιστον ἐπ' αὐτοφῶρα ὡς ποιήσαντος χρῆσιν ὀπλοῦ ἐν ἐπιθέσει ἢ ἐν ἀμύνη. Ποῖον τὸ πλεόν ἐπαίσχυντον; Καὶ μήπως οἱ πολιτικῖσκοι μας ὤπλισαν τὸν τόπον δι' ἄλλον λόγον μεγαλοφρονέστερον, ἢ μόνον διὰ νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ φαινόμενον τοῦτο πρὸς τέλος τῆς τυχοδιωκτικῆς των πορείας, ὅπως ὁ τσολιάς ἐκεῖνος φέρει τὰ ὄπλα διὰ μέσου φιλησῶν πολιτῶν ἵνα ἐπιβάλληται εἰς τὰ κατοικοκλεφτικὰ τεχνάσματά του;

ΟΡΑ. « ὁ ἑλληνικὸς λαὸς — σήμερον θυνάμεθα νὰ ὑπὸ εἴπωμεν — διὰ τοῦτο κυρίως ὑπερέβη πάντα ἄλλοι ὡς ὑπρὸς τὴν πατριωτικὴν αὐταπάρνησιν, κατὰ τὴν πρόσφατον κρίσιν, διότι ἔπραξεν ὅ,τι ἔπραξεν . . . ἐνῶ ἐπίστευεν . . . ὅτι χρησιμεύει εἰς ἀπλήν θεατρικὴν παράστασιν ». (Φύλ. ἀριθ. 159, σελ. 2).

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ. Ἡ ἀνωτέρω ἰδέα εἶναι καθ' ὅλα ἀξία τοῦ Σκαπίνου. Τίς δὲ ὁ πρῶτος ὑποκριτὴς τῆς κωμῶδίας, ἢ καὶ ἐσκόπει μόνον ν' ἀπατήσῃ τὴν Εὐρώπην; — Ὁ κ. Τρικούπης

